

[Finansministeren.]

adressaten hjemme. Der blev udsendt godt 3 millioner sparebeviser, hvoraf ca. 400.000 eller omtrent 13 pct. ikke blev udleveret. Mange mennesker, som af den ene eller den anden grund ikke modtog sparebeviser, har helt op til den seneste tid henvendt sig til kommunerne eller finansministeriet for at få sparebeviserne udleveret, og det ligger dog nu en halv snes år tilbage. Ved den bundne opsparing i 1951-52 derimod blev af de 700.000 opsparingsbeviser kun 8.800 eller godt 1 pct. ikke afhentet. Jeg mente altså på grundlag af disse erfaringer, at sikkerheden og effektiviteten ved afhentningen var så meget større, at denne metode trods sine ulemper måtte foretrækkes. Imidlertid lagde jeg vægt på, at der blev en adgang til at skrive efter opsparingsbeviserne; og en sådan adgang er der. For så vidt har jeg altså foranlediget en delvis imødekommelse af det ønske, som ligger i det ærede medlems spørgsmål.

Af hensyn til kommunernes administration fandtes det imidlertid ønskeligt, at afhentning blev det normale, og derfor hedder det i bekendtgørelsen, at i de tilfælde, hvor personlig afhentning vil være forbundet med uforholdsmæssigt besvær, vil opsparende kunne rekvirere opsparingsbeviset ved indsendelse af den foreløbige kvittering. En række kommuner fortolker, som det ærede medlem rigtigt sagde, denne adgang meget liberalt, hvad jeg for så vidt kun kan anerkende, men jeg finder det i øvrigt ikke rimeligt på nuværende tidspunkt at udsende ændrede regler.

Vi må selvfølgelig beklage at måtte volde befolkningen denne ulejlighed, men det sker altså, som jeg her har redegjort for, i den hensigt at sikre, at fordelingen sker så sikkert og effektivt som muligt for alle.

Juul Madsen: Jeg kan jo desværre ikke takke den højtærede finansminister for større imødekommelse. Jeg må konstatere, at som cirkulæret er udformet, har de fleste kommuner, bl. a. den store Københavns kommune, fortolket cirkulæret på en sådan måde, at kun i rene undtagelsestilfælde kan folk få dette sparebevis eller tvangslånsbevis tilsendt. Jeg vil gerne understrege, at de vanskeligheder, der ville være forbundet med en ordning, hvorefter

man tilsendte beviserne eller på anden måde undgik den ulejlighed, man i dag gør skatteborgerne, formentlig ikke ville være meget større end den ulejlighed, der er forbundet med den nuværende ordning. Jeg er overbevist om, at den højtærede finansminister i det tilfælde kunne have fundet mange gode argumenter for at fritage borgerne for denne folkevandring til rodekontorerne.

Jeg må anlægge det synspunkt, at når man pålægger folk at betale et tvangslån, er det mindste, man kan gøre...

Formanden: Taletiden er udløbet.

Juul Madsen: ...også at sende folk en kvittering, så de ikke skal have ekstra ulejlighed.

Finansministeren (Poul Hansen): Må jeg i anledning af det ærede medlems supplerende bemærkninger sige, at så vidt jeg har forstået, og så vidt de oplysninger, jeg har modtaget, rækker, er også Københavns kommune villig til at sende opsparingsbeviserne, når man skriver efter dem. Til syvende og sidst er det efter cirkulærets ordlyd den enkelte opsparer, der med sig selv må afgøre, om der er tale om uforholdsmæssigt besvær, idet der ikke er anført faste kriterier, men eksempelvis nævnt, hvad der kan være uforholdsmæssigt besvær. Jeg synes derfor ikke, der er behov for de ændrede regler, som det ærede medlem efterlyste, og jeg må igen henvise til de argumenter, jeg anførte for, at den besluttede fremgangsmåde er anvendt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Rosing* til ministeren for Grønland:

„Finder ministeren det tilrådeligt, at skatteudvalget for Grønland genoptager arbejdet?“

Rosing: I 1954 drøftedes i landsrådet spørgsmålet om eventuel indførelse af direkte beskatning i Grønland, og i 1956 nedsattes et skatteudvalg for Grønland til undersøgelse af de praktiske muligheder for indkomst-, forbrugs- og ejendomsbeskatning i Grønland samt virkningerne heraf.

Dette udvalg afgav den 8. oktober 1962 en 14 siders duplikeret redegørelse til rådighed for Grønlandsudvalget af 1960s under-